

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/18/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116011473
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8116011473.4

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom 20.05.2020 v trestnej veci proti obžalovanému C. Q. pre obzvlášť závažný zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, 5 písm. písm. a) Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/85/2016 zo dňa 24.05.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného C. Q..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného C. Q. vinným z obzvlášť závažného zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, 5 písm. písm. a) Tr. zákona a zločinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1, 5 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 24.06.2013 na pobočke B. B., a. s. v W., ako konateľ spoločnosti P. - F. B., s. r. o., so sídlom C. XXXX/XX, B. C., IČO: 31 659 331 (ďalej „dlužník“), uzatvoril zmluvu o úvere č. 140/AUOC/13, predmetom ktorej bolo poskytnutie úverového rámca vo výške 400.000,- Eur, ktorú dlžník bol oprávnený čerpať vo forme kontokorentného úveru s končenu splatnosťou do dňa 15.06.2014, a ktorý v skutočnosti vyčerpal do 30.09.2013, pričom k žiadosti k úverovej zmluve predložil nepravdivé a doposiaľ nezisteným spôsobom sfalšované daňové doklady a potvrdenia dlžníka a to :

1. originál súvahu k 31.12.2011 za obdobie 01/2011 do 12/2011 zostavená dňa 15.3.2012 s odtlačkom pečiatky F. úradu W., pobočka B. C. s dátumom 24.6.2013,
2. originál súvahu k 31.12.2012 za obdobie 01/2012 do 12/2012 zostavená dňa 25.3.2013 s odtlačkom pečiatky F. úradu W., pobočka B. C. s dátumom 24.6.2013
3. originál súvahu k 30.4.2013 za obdobie 01/2013 do 04/2013 zostavená dňa 24.5.2013 bez odtlačky pečiatky F. úradu W., pobočka B. C.
4. originál súvahu k 30.6.2013 za obdobie 01/2013 do 06/2013 zostavená dňa 19.9.2013 bez odtlačky pečiatky F. úradu W., pobočka B. C.
5. originál výkaz ziskov a strát k 31.12.2011 za obdobie 01/2011 do 12/2011 zostavený dňa 15.3.2013 s odtlačkom pečiatky F. úradu W., pobočka B. C. s dátumom 24.6.2013
6. originál výkaz ziskov a strát k 31.12.2012 za obdobie 01/2012 do 12/2012 zostavený dňa 25.3.2013 s odtlačkom pečiatky F. úradu W., pobočka B. C. s dátumom 24.6.2013
7. kópia daňového priznania k dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie r. 2011 s potvrdením o podaní daňového priznania s odtlačkom pečiatky F. úradu W., pobočka B. C. s dátumom 02.04.2012
8. kópia daňového priznania k dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie r. 2012 s potvrdením o podaní daňového priznania s odtlačkom pečiatky F. úradu W., pobočka B. C. s dátumom 02.04.2013

9. originál potvrdenia F. úradu W., pobočka B. C. zo dňa 28.5.2013 o tom, že F. úrad W., pobočka B. C. voči daňovému subjektu - P.-F. B., s. r. o., B. C., ku dňu 28.05.2013 nie sú evidované nedoplatky po lehote splatnosti na daniach spracovaných F. úradom W.,

kde tieto doklady F. úrad W., pobočka B. C., nevystavil, dlžník tieto použil ako pravé, následne úver nesplácal, v dôsledku čoho mu B. B., a. s., oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 12.02.2014 vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo Zmluvy o úvere vo výške 401.837,43 Eur, čím sa pohľadávka stala splatnou, avšak dlžník na túto výzvu nereagoval a úver doposiaľ nesplatil, čím týmto konaním spôsobil škodu B. B., a. s., A., vo výške 400.000,- Eur.

Za to mu podľa § 222 ods. 5 Tr. zákona s použitím § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zákona a priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní desiatich rokov.

Podľa § 48 ods. 4, 2 písm. b) Tr. zákona ho na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodeného B. B., a. s., C. č. XX, XX XXX A., IČO: 00 151 653, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, obžalovaný odvolanie a to proti všetkým výrokom rozsudku. Podané o odvolanie následne prostredníctvom obhajcu aj odôvodnil a uvádza v ňom, že výroky napadnutého rozsudku považuje za nesprávne a to z dôvodu, že konajúci súd nielenže pri rozhodovaní nebral na zreteľ skutočnosť, že sa k skutku, ktorý sa mu kladie za vinu priznal a oľutoval ho, ale nezohľadnil ani okolnosti, za akých k spáchaniu týchto trestných činov došlo. Z vykonaného dokazovania je viac než zrejmé, že trestné činy, ktoré spáchal, boli natoľko sofistikované, že v pomerne dlhom čase neexistovali žiadne pochybnosti o korektnom priebehu vybavovania celého úveru a to od podania žiadosti a predloženia bankou požadovaných dokladov až do momentu čerpania samotného úveru. Konajúci súd však pri ukladaní trestu prihliadal na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, teda že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Je nepochopiteľné ako mohol on, ktorý sa doposiaľ žiadnej trestnej činnosti nedopustil, spáchať sám také trestné činy, ktoré nielenže si vyžadovali zložitú prípravu, ale aj osobitné znalosti z činnosti daňového úradu, polygrafie, tlače, ekonomiky a tiež činnosti vnútorného bankového systému poškodenej banky. Navyiac o prepracovanom postupe falšovania svedčí aj znalecký posudok vypracovaný v procese dokazovania a samotný fakt, že predložené doklady nevzbudili u banky žiadne pochybnosti o ich pravosti, či o návratnosti investície do podnikania spoločnosti P. - F. B., s. r. o.. Vzhľadom k tomu, že nemá a nemohol mať vedomosti, schopnosti a nástroje potrebné k spáchaniu týchto trestných činov, je na mieste predpokladať, že konal na základe pokynov niekoho iného. Tejto skutočnosti nasvedčuje nielen jeho prehlásenie, ale aj výpoveď jeho manželky. Z ich výpovedí zhodne vyplynulo, že jeho rodine a jemu samotnému hrozilo reálne nebezpečenstvo, následkom čoho sa dopustil už vyššie popísaného skutku, ktorý však je nutné vzhľadom na všetky okolnosti považovať za konanie v krajnej núdzi. Je toho názoru, že sa konajúci súd náležite nevysporiadal s argumentáciou jeho obhajcu týkajúcou sa naplnenia podmienok pre konanie v krajnej núdzi, pričom na znenie ustanovenia § 24 Tr. zákona v tejto súvislosti poukazuje a uvádza, že je presvedčený o tom, že jeho konanie napĺňa všetky znaky konania uvedené v § 24 Tr. zákona. Za žiadnych okolností nemožno spochybniť, že v prípade naplnenia nebezpečenstva, ktoré reálne jeho rodine hrozilo by bol tento následok podstatne závažnejšieho charakteru ako následok spôsobený odvrácaním samotnej hrozby. Nemožno poprieť, že škoda, ktorá bola týmto konaním spôsobená, je menej závažným následkom, než akým by bol následok v prípade, že by sa naplnila hrozba, ktorú sa snažil odvrátiť. Pokiaľ ide o princíp subsidiarity ako jedného z kľúčových podmienok pre konanie v krajnej núdzi, tento nastoľuje potrebu, aby sa najskôr vyčerpali všetky iné prostriedky na zamedzenie hroziaceho nebezpečenstva, avšak za predpokladu, že to okolnosti dovoľujú. Pripúšťa, že existovali spôsoby, ktorými mohol odvrátiť nebezpečenstvo inak ako nelegálnym konaním, avšak práve v danom čase a mieste, zohľadňujúc pritom nátlak v podobe hroziaceho nebezpečenstva nevidel inú možnosť ako predísť fatálnemu následku v podobe smrti členov vlastnej rodiny, než splnením pokynov jemu neznámych osôb a to aj za cenu, že sa tým dopustí protiprávneho konania. Subsidiarita krajnej núdze by sa teda mala vzťahovať aj na nutnosť vybratia tej alternatívy nebezpečenstva, pri ktorej je predpoklad, že so sebou prinesie najmenšiu ujmu na inom záujme. Za daných okolností možno predpokladať, že následok spočívajúci v ujme na majetku je omnoho

menším následkom a osoba konajúca v krajnej núdzi by mala mať možnosť a právo vybrať si, ktorý spôsob odvrátenia nebezpečenstva zvolí. Vzhľadom na to, že jeho konanie spĺňa podmienky podľa § 24 Tr. zákona, a teda je nutné hľadiť naň ako na okolnosť vylučujúcu protiprávnosť navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že ho spod obžaloby v celom rozsahu oslobodí.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je možné považovať za dôvodné.

V posudzovanej veci boli podľa názoru krajského súdu v konaní pred súdom prvého stupňa vykonané dôkazy v takom rozsahu, ako to bolo pre správne zistenie skutkového stavu vecí, v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, potrebné.

Dôkazy, ktoré boli v konaní pred súdom prvého stupňa vykonané sú zrejmé z obsahu zápisníc o hlavných pojednávaniach ako aj dôvodov napadnutého rozsudku. V ňom okresný súd uviedol nielen to, ktoré konkrétne dôkazy vykonané boli, ale aj skutočnosti, ktoré z jednotlivito vykonaných dôkazov vyplývali.

Vzhľadom na obsah vykonaných dôkazov, výpovedí svedkov J. Z. V., V. P. W. (pracovníčok daňového úradu), J. M. B., J. P. S., Q. Q. A. a J. A. V., závery znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu, ale najmä obsah listinných dôkazov, porovnanie tých, ktoré obžalovaný predložil v rámci úverového konania na pobočke B. B. a tých, ktoré boli vyžiadané z F. U. je aj podľa názoru krajského súdu nepochybne preukázané, že skutok tak, ako je v skutkovej vete výroku napadnutého rozsudku ustálený (aj keď podľa názoru krajského súdu sa hádam precíznejším zdalo byť vyjadrenie, že sfalšované doklady predložil ako originál a nie, že predložil originál) sa stal a že ho obžalovaný spáchal.

Okolnosť, že sa skutku kladeného mu za vinu dopustil (aj keď v priebehu celého doterajšieho konania využil svoje právo a nevypovedal) napokon nenamieta v podanom odvolaní ani samotný obžalovaný, naopak tvrdí, že konania kladeného mu za vinu sa dopustil (dokonca tvrdí, že sa k spáchaniu skutku priznal a oľutoval ho, čo však nezodpovedá obsahu vykonaných dôkazov a ním podané vyjadrenie za dôkaz nie je možné považovať). Vzhľadom na to nepovažuje krajský súd za potrebné sa v tomto smere vykonaným dôkazom podrobnejšie venovať a vo vzťahu k nim, aj ich obsahu poukazuje na dôvody napadnutého rozsudku, ktoré si osvojuje.

Podľa odvolacích námietok obžalovaného konanie, ktorého sa dopustil však nie je trestným činom, pretože konal za okolností uvedených v § 24 Tr. zákona, teda v krajnej núdzi.

Aj uvedenou okolnosťou, teda okolnosťou, či v tomto prípade nejde u obžalovaného o konanie v krajnej núdzi v zmysle § 24 ods. 1 Tr. zákona, sa prvostupňový súd zaoberal a v stručnosti uviedol, vzhľadom na ktoré skutočnosti dospel k záveru, že konanie obžalovaného nemožno posúdiť ako konanie v krajnej núdzi podľa § 24 ods. 1 Tr. zákona.

Aj s týmto záverom súdu prvého stupňa sa krajský súd stotožňuje.

Krajná núdza je jednou z okolností vylučujúcich protiprávnosť činu, čo znamená, že v prípade ak sú splnené jej podmienky, skutok, ktorý by bol inak trestným činom, nie je protiprávnym.

Podmienky krajnej núdze, resp. konania v krajnej núdzi sú upravené v ustanovení § 24 Tr. zákona.

Podľa § 24 ods. 1 Tr. zákona čin inak trestný, ktorým niekto odvracia nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému týmto zákonom, nie je trestným činom.

Podľa § 24 ods. 2 Tr. zákona nejde o krajnú núdzu, ak bolo možné nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému týmto zákonom za daných okolností odvrátiť inak alebo ak spôsobený následok je

zjavne závažnejší ako ten, ktorý hrozil. Rovnako nejde o krajnú núdzu, ak ten, komu nebezpečenstvo priamo hrozilo, bol podľa všeobecne záväzného právneho predpisu povinný ho znášať.

Krajský súd nenamieta proti tvrdeniam uvedeným v dôvodoch odvolania, že účelom ustanovenia § 24 Tr. zákona o krajnej núdzi je predovšetkým umožniť občanom chrániť vlastný záujem a záujem iných v prípade reálnej hrozby poruchy záujmu, ktorý Trestný zákon chráni v situácii, keď túto hroziacu poruchu v danom čase a mieste nemožno odvrátiť inak, než samotným konaním v krajnej núdzi. Nespochybňuje ani okolnosť, že v prípade reálnej hrozby na živote alebo zdraví či už samotného obžalovaného alebo jeho rodiny, je škoda spôsobená na cudzom majetku nepochybne menej závažným následkom, než akým by bol následok v prípade naplnenia hrozby na živote alebo zdraví osôb.

Priamo z ustanovenia § 2 ods. 2 Tr. zákona však vyplýva, že nejde o krajnú núdzu, ak bolo možné nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému týmto zákonom za daných okolností odvrátiť inak alebo ak spôsobený následok je zjavne závažnejší ako ten, ktorý hrozil.

Už vyššie bolo uvedené, že ochrana života a zdravia osôb je nepochybne nadradená ochrane majetku, čiže aj ak by sa pripustilo, že obžalovaný mal spôsobom uvedeným vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku konať len v záujme ochrany života a zdravia svojho alebo svojich blízkych, nešlo by o porušenie princípu proporcionality krajnej núdze.

Princíp subsidiarity krajnej núdze však kladie podmienku, že konať v krajnej núdzi obetovaním záujmu chráneného trestným zákonom je možné až vtedy, ak neexistujú iné možnosti odvrátenia priamo hroziaceho nebezpečenstva, to znamená, že konať v krajnej núdzi je možné až vtedy, ak nebezpečenstvo nie je možné odvrátiť inak. Nebezpečenstvo, ktoré sa pri krajnej núdzi odvracia musí teda hroziť záujmom chránených Trestným zákonom musí hroziť priamo a nie je možné ho za daných okolností odvrátiť inak.

Pokiaľ niektorá z vyššie uvedených podmienok splnená nie je, nejde o konanie v krajnej núdzi.

Sám obžalovaný v dôvodoch odvolania uvádza, že pripúšťa, že existovali spôsoby, ktorými mohol odvrátiť nebezpečenstvo inak ako nelegálnym konaním, avšak práve v danom čase a mieste zohľadňujúc pritom nátlak v podobe hroziaceho nebezpečenstva nevidel inú možnosť, ako predísť fatálnemu následku v podobe smrti členov vlastnej rodiny, než splnením pokynov jemu neznámych osôb a to aj za cenu, že sa tým dopustí protiprávneho konania.

Odhliadnuc od doby, kedy sa uvedená okolnosť začala spomínať (o násilí vo vzťahu k obžalovanému vypovedala svedkyňa V. Q., manželka obžalovaného na hlavnom pojednávaní dňa 06.02.2018 a obžalovaný to potom uvádzal vo svojom vyjadrení, ktoré súdu predložil na hlavnom pojednávaní 24.05.2018) je potrebné z hľadiska posudzovania podmienok konania v krajnej núdzi poukázať opätovne a zvlášť na okolnosť, že konaním v krajnej núdzi sa odvracia priamo hroziace nebezpečenstvo záujmu chránenému týmto zákonom a že o krajnú núdzu nejde, ak bolo uvedené nebezpečenstvo možné odvrátiť inak.

Z obsahu spisu je zrejmé, že k uzavretiu zmluvy o úvere došlo na pobočke B. B. 24.06.2013. Nepochybne určitú dobu, aj keď nie je zrejmé, akú konkrétne, pred tým musel obžalovaný jednak kontaktom na B. B. zisťovať podmienky úveru a jednak musel zabezpečiť podklady potrebné pre uzatvorenie uvedenej zmluvy. Z prehľadu čerpania prostriedkov, ktoré boli na účet bankou poskytnuté vyplýva, v ktorých dňoch a v akej výške boli z účtu prostriedky čerpané, pričom v prevažnej miere išlo o výbery v hotovosti a posledný z výberov podľa uvedeného prehľadu bol uskutočnený 20.09.2013.

Od doby uzavretia zmluvy do vyčerpania prostriedkov z účtu teda uplynuli minimálne tri mesiace. Ak by sa aj uverilo tvrdeniu obžalovaného o konaní pod nejakým nátlakom, nie je možné konštatovať, že jeho konanie spĺňa podmienky konania v krajnej núdzi v zmysle ustanovenia § 24 ods. 1 Tr. zákona, pretože aj keby po celú dobu priamo hrozil útok na záujmy chránené Trestným zákonom, teda na život a zdravie jeho rodiny (čo však ani len z obsahu výpovede svedkyne V. Q. vyvodit' nie je možné), tak obžalovaný mal možnosť uvedené nebezpečenstvo odvrátiť už v priebehu doby, keď sa uzatvorenie zmluvy pripravovalo jednoduchým oznámením tejto hrozby príslušným orgánom a uvedenú možnosť

mal nepochybné aj po dobu, keď prostriedky z úveru čerpal. Zaujímavé však je, že potom čo došlo k ich vyčerpaniu sa s ním už pracovníci banky spojiť nevedeli, aj keď predtým s nimi aktívne komunikoval.

Vzhľadom na uvedené preto prvostupňový súd postupoval správne, keď obžalovaného uznal za vinného zo skutku uvedeného vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku a jeho konanie aj správne právne posúdil a právnu kvalifikáciu aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Pochybenie, ktoré by bolo možné napraviť nezistil krajský súd ani pri rozhodovaní o treste. Pri ukladaní trestu prvostupňový súd nepochybné vychádzal zo zásad pre ukládanie trestov uvedených v § 34 Tr. zákona a pri určovaní druhu a výmery trestu zo zásad upravených v ustanovení § 34 ods. 4 Tr. zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne súd najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Vzhľadom na to, že trest ukladal za viac trestných činov, postupoval správne v zmysle zásady upravenej v ustanovení § 41 ods. 1 Tr. zákona, keď ukladal úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin najprísnejšie trestným. Tým je v danom prípade obzvlášť závažný zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 5 Tr. zákona, za ktorý zákon v osobitnej časti stanovuje trestnú sadzbu vo výmere od 10 do 15 rokov. Prvostupňový súd priznal obžalovanému ako poľahčujúcu okolnosť okolnosť uvedenú v § 36 písm. j) Tr. zákona, teda okolnosť, že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život a ako príťažujúcu okolnosť pričítal tak isto správne okolnosť uvedenú v § 37 písm. h) Tr. zákona, teda, že spáchal viac trestných činov, takže vzhľadom na rovnovážnosť pomeru príťažujúcej a poľahčujúcej okolnosti nebolo potrebné trestnú sadzbu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona v danom prípade modifikovať a trest bolo potrebné ukladať v rámci uvedenej trestnej sadzby, teda trestnej sadzby 10 až 15 rokov. K uvedenému krajský súd len podotýka, že z odpisu registra trestov, ktorý si vyžiadal, zistil, že obžalovaný bol medzitým trestným rozkazom Okresného súdu Košice I. sp. zn. 5T/34/2017 zo dňa 31.05.2017 právoplatne uznaný za vinného z trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 Tr. zákona a trestného činu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zákona, za ktoré mu bol uložený peňažný trest vo výmere 300,- eur, ten však dňa 12.10.2017 uhradil, takže sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený, čiže aj keď teraz súdený skutok spáchal skôr, než bol v súdom prvého stupňa v inej veci vyhlásený odsudzujúci rozsudok (doručením trestného rozkazu nastávajú účinky vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku) neprichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu a to vzhľadom na ustanovenie § 42 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatela hľadí, ako keby nebol odsúdený.

Trest, ktorý prvostupňový súd obžalovanému v danom prípade uložil, je trestom uloženým na úplne dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby a ani krajský súd nezistil žiadne okolnosti vzhľadom na existenciu ktorých by prípadne mohla prichádzať do úvahy aplikácia ustanovenia § 39 Tr. zákona o mimoriadnom znížení uvedeného trestu.

Pochybenia nezistil krajský súd ani vo výroku o spôsobe výkonu trestu, keďže ako na to správne poukázal prvostupňový súd v prípade, že obžalovaného uznáva súd vinným z obzvlášť závažného zločinu, je v zmysle § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zákona potrebné ho na výkon trestu zaradiť do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Prvostupňový súd však dospel k záveru, že vzhľadom na osobu obžalovaného, bude jeho náprava lepšie zaručená v inom stupni stráženia a vzhľadom na uvedenú skutočnosť ho zaradil do miernejšieho stupňa stráženia, konkrétne do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Prvostupňový súd odôvodnil aj svoj postup pri rozhodovaní o náhrade škody a keďže zo strany poškodeného uvedený výrok napadnutý nebol, niet dôvod na zmenu ani tohto výroku.

Čo však pozornosti okresného súdu ušlo, avšak v dôsledku odvolania podaného len v prospech obžalovaného to nemôže krajský súd napraviť, je skutočnosť, že v zmysle ustanovenia § 76 ods. 1 Tr. zákona mal obžalovanému uložiť aj ochranný dohľad, keďže podľa uvedeného ustanovenia sa páchatelovi, ktorého odsudzuje za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody, ochranný dohľad ukladá obligatórne. Na podklade odvolania podaného len v prospech obžalovaného však nemôže dôjsť k rozhodnutiu v jeho neprospech, a preto krajský súd, ako bolo uvedené, toto pochybenie napraviť nemohol.

Z uvedených dôvodov preto odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.